

i hr. Svend Aukens beslutningsforslag, men i bemærkningerne tales der om, at der skal indføres sammenlignelige økonomiske tilskud pr. medlem, og at grundloven også skal forholde sig til de grundlæggende rettigheder og pligter for disse trossamfund.

Jeg må sige om den sidste bemærkning, at jeg synes, trosfriheden kommer alvorligt i fare, hvis staten skal begynde at regulere rettigheder og pligter for trossamfund. Staten skal selvfølgelig forholde sig til rettigheder og pligter for alle borgere, uanset hvilket trossamfund de er medlem af, men hvis staten også skal til at forholde sig til disse trossamfunds rettigheder og pligter, synes jeg, det bliver betænkeligt.

Jeg ved ikke, om Informations fremstilling er rigtig, men jeg vil sige, at hvis hr. Svend Auken virkelig har hævdet det standpunkt, synes jeg, at hans felttog for religionslighed er kommet helt ud i hampen. Skal vi så også have staten til at opkræve medlemskontingent for boldklubber og husmoderforeninger? Lad disse trossamfund passe sig selv, men den danske folkekirke har en særstatus ifølge grundloven, og den mener vi skal opretholdes.

Det er og bliver meningsløst, når hr. Svend Auken siger, at han vil bevare folkekirken og i samme åndedrag siger, at den skal omdannes til en frikirke, for så er den jo ikke en folkekirke mere. Begrebet folkekirke defineres ud fra grundloven som en kirke, hvor det ikke er en bestemt kirkelig retning, der har flertallet, og hvor det ikke er præsterne eller biskopperne eller nogle særlig fromme folk, der bestemmer, men hele den danske befolkning gennem det valgte Folketing. Jeg siger det ikke, fordi jeg vil ændre en grundlovsdebat til en kirkedebat, men fordi jeg anser det for at være et nøglepunkt i en grundlovsdebat, og mon ikke det egentlig også er det for hr. Svend Auken og ikke bare for mig?

Grundlovens § 4 siger:

»Den evangelisk-lutherske kirke er den danske folkekirke og understøttes som sådan af staten.«

Jeg tror, hr. Svend Auken vil medgive mig, at den paragraf i hvert fald ikke er skrevet af efter den belgiske forfatning.

Kl. 18.25

Når grundlovens § 4 siger sådan, var det ikke noget nyt, man fandt på i 1848-49. Man konstaterede noget, som har været en kirkelig og folkelig virkelighed i hvert fald siden reformationen. Men de ord er det ikke staten, der definerer kirken, for det har staten ingen adkomst til. Man

kan snarere sige, at det er staten, der definerer sig selv, nemlig som stat for et kristent folk. Som sådan har staten forpligtelser over for dette kristne folk og dets kirke.

Det er blevet konstateret flere gange, at vi har religionsfrihed, men vi har ikke religionslighed, for den evangelisk-lutherske kirke har en særstilling. Men især hr. Svend Auken har meget lidt sans for, at det jo kunne være, at det netop er den religionsulighed, som betyder, at den evangelisk-lutherske kirke har en særstilling, der sikrer religionsfriheden – der *sikrer* religionsfriheden. Det er i og for sig banalt, men hvis man sammenligner det kristne Europa med den arabiske verden, ved vi jo godt, hvor det er, der er åndsfrighed, og hvis vi inden for kristenheden sammenligner det protestantiske Nordeuropa med det katolske Sydeuropa, ved vi også, hvor åndsfrigheden har de bedste vilkår.

Når vi overhovedet har et begreb som trosfrihed, skyldes det kristendommen, og det skyldes i særdeleshed den evangelisk-lutherske kristendom. Grundtvig siger om Kristus: Kun hvor han frit fornægtes kan, åbenbart frit bekendes han.

Kristendommens eget krav om, at den vil lyde til antagelse eller forkastelse i frihed, er det, der oprindeligt og til stadighed har knæsat trosfriheden. Den trosfrihed, som bare bygger på en almindelig pluralisme og indifferentisme, vil derimod lynhurtigt medvirke til, at samfundet eksploderer til et multireligiøst samfund, og her er der i virkeligheden ingen trosfrihed. Et multireligiøst samfund er evig krig, evig ufred, evig religionskrig.

Lad mig sige til sidst, at jeg synes, det er dybt, dybt sørgeligt, at Socialdemokratiet har forladt sin ældgamle, folkekirkelige konsensus og er blevet et folkekirkefjendsk parti. Anderledes kan jeg ikke opfatte hr. Svend Aukens beslutningsforslag, og jeg vil sige, at Bodil Koch må vende sig i sin grav.

De Radikale har for lang tid siden forladt deres gamle, fortræffelige kirkepolitik, der fik en Jørgen Jørgensen til at tale om den tålsomme folkekirke. Det lå der virkelig noget i, men det er gået sådan med Det Radikale Venstre, denne gamle fusion af brandesianske intellektuelle fritænkere og grundtvigske husmænd, at det er de intellektuelle brandesianske fritænkere, der har sejret, og dermed blev De Radikales gode, gamle kirkepolitik skrottet.

Nu er det så Socialdemokratiet, der falder fra, og rent partipolitisk kunne man måske glæde sig over det. Men jeg glæder mig ikke over det,